

هشتم مارچ اولین نهال جنبشهای آزادی زنان خجسته باد

یادآوری از هشتم مارچ یا روز بین المللی زنان، ما را به خاطرات قرن ۱۹ برمیگرداند. زمانیکه کار زنان از مردان در عقب ماشینها جدا شد و زنان بنابر عدم توانمندی فیزیکی از کار در فابریکه ها اخراج و صرف به کار خانه ادامه دادند. تعداد محدودی از زنان هم که با ساعت کار مساوی با مردان کار میکردند حقوق کمتر نسبت به مردان به دست می آوردند که بدینصورت بخش بزرگی از حقوق آنها توسط کارفرمایان به غارت برده میشد.

در اثر فشاری که در اجتماع بالای زنان وارد میشد، بالاخر در سال ۱۸۵۷ زنان کارگر در فابریکه لباس دوزی شهر نیویارک به جاده ها ریختند و خواهان افزایش حقوق و کاهش ساعتهای کار گردیدند، که با برخورد غیر انسانی ارگانهای امنیتی آن زمان مواجه گردیدند. در سالهای بعد در کشورهای مختلف جهان، مبارزه زنان به شکل تظاهرات و اعتصابهای کاری علیه فشار، تبعیض، استثمار و همچنان برای داشتن حقوق برابر در اجتماع ادامه پیدا کرد، که میتوان از نمونه های ذیل یادآور شد:

سال ۱۹۱۴ و ۸ مارچ ۱۹۱۵ و ۱۹۱۶ مبارزه زنان علیه جنگ در اروپا، در سال ۱۹۱۷ مبارزه زنان کارگر در پتروگراد روسیه در مقابل دولت تزار روس، در سال ۱۹۱۰ تدویر دومین کنفرانس سراسری زنان جهان و تصویب هشتم مارچ به حیث روز جهانی زن، در سال ۱۹۳۰ مبارزات زنان آلمان در برلین علیه جنگ جهانی، تظاهرات مارچ ۱۹۶۹ در دانشگاه برکلی امریکا علیه جنگ ویتنام و... یادآور شد.

با تدویر کنفرانسها و سیمینارهای از جانب زنان نامور مانند: کلارا زتکین و یا زنان سوسیالیست اتریشی و آلمانی طی سالهای مختلف، بالاخر در اروپا دومین کنفرانس سوسیالیستی زنان که در آن به تعداد یک صد زن مبارز از هفده کشور جهان شرکت داشتند، دایر گردید. بنابر پیشنهاد خانم **کلارا زتکین** در روز ۲۷ اگست سال ۱۹۱۰ میلادی در کپنهاگن پایتخت کشور دنمارک روز هشتم مارچ به عنوان روز زن و روز همبسته گی به خاطر دفاع از حقوق زنان و مبارزه در مقابل تبعیضهای گوناگون علیه زنان بر گزیده شد.

اما در سال ۱۹۷۵ در حدود ۶۰ سال بعد از آن روز، سازمان ملل با وارد کردن فشار از جانب زنان مبارز، روز هشتم مارچ را به حیث «روز جهانی زن» به رسمیت شناختند. طوریکه دیده میشود، زمان زیادی به کار است تا همه زنان از حقوق خود برخوردار گردند. زنان در ساحه

های مختلف حیات (محیط کار، اجتماع، خانه و . . .) دائماً در اکثریت کشورهای جهان بر علاوه کشورهای عقبمانده حتی در کشورهای پیشرفته اروپایی نیز مورد اذیت و خشونت قرار گرفته و تفاوتی را میتوان بین حقوق زن و مرد مشاهده کرد. گرچی اضافه از یکصد سال از آغاز مبارزه زنان در مقابل تبعیضهای جنسی و سایر تفاوتها سپری میگردد، اما بازهم تفاوتی را در برخی از عرصه های زنده گی بین زنان و مردان میتوان مشاهده کرد.

اما آیا زن باید صرف در یک سال همین یک روز (هشتم مارچ) مورد احترام قرار بگیرد؟ متباقی روزهای سال را الی سال بعدی هرگونه ظلم و ستمی را که ممکن باشد بر آنها باید تحمیل کرد؟ طوریکه میبینیم در بعضی از کشورها به صورت واقعی از روز زن تجلیل به عمل می آید و در متباقی روزهای سال هم جایگاه و نقش خود را در اجتماع و فامیل دارند. ولی در تعدادی از کشورهای بسیار پیشرفته و متمدن که داد از دموکراسی و حقوق بشر میزنند، تنها حقوق زن در کشور خودشان مراعات نمی گردد، بل که به کشورهای دیگر نیز با لشکرکشیهای آنها این حقوق به صورت خیلی غیر انسانی آن پامال میگردد.

اگر نگاه کوتاهی به کشور خویش و حقوق زن (که به جای تربیت اطفال خویش به تربیت حیوانات مصروف هستند و به حیث یک متاع خرید و فروش میگردند، به خاطر ظلمهای بنیاد گرایان مذهبی دست به خود سوزی میزنند) بیاندازیم، واقعاً مایه تأثر و اندوه بزرگیست که تشریح و توضیح اعمال نادرست و غیر انسانی جهادیان و مدافعین اسلام و مذهب که در حق زنان، اطفال «دختران معصوم» و مردم آن کشور روا داشته اند، روزها و سالهای سال را دربر خواهد گرفت. در حالیکه این زن است که کانون گرم خانواده را به وجود می آورد و مایه سلامت، تعادل، تحکیم، آرامش و محبت در نظام خانواده میگردد، با جدو جهد و تلاشهای واقعاً قابل قدر در بقاء و نگهداشت خانه و اجتماع بشری نقش عظیم و قابل قدری را ایفاء میکند، باید آن را گرامی داشت.

جای تأسف است که با موجودیت قوتهای خارجی که داد از دموکراسی و آزادی میزنند، باز هم در حضورداشت خود آنها حقوق زن در جمهوری اسلامی افغانستان، هم توسط دولت جهادی و هم قوتهای خارجی پایمال میگردد. به صورت مثال میتوان از شمه مظلالم و نارواییهای آنعه از افراد وحشی صفت که خود را مسلمان و مدافع اسلام، یا مدافع حقوق بشر و صادر کننده گان دموکراسی و حقوق بشرمعرفی میدارند، در کشور ما علیه زنان و دختران خوردسال انجام داده اند، یادآور شد:

ازدواجهای اطفال ۵ تا ۱۴ ساله، آتش زدنهای، تجاوزها بالای دختران خوردسال، فروش دختران در بدل ۱۰ دالر، تبدیل نموده دختران با حیوانات، شرطبندیهای غیر انسانی

بالای دختران، فروش آنها به کشورهای عربی و خلیج، بریدن گوش و بینی و سنگسار و

با تأسف در حضور داشت قوت‌های چند ملیتی ناتو یا به اصطلاح کشورهای مدافع حقوق و دموکراسی در کشور ما، چنین فجایع صورت می‌گیرد.